

LBRIS

We know
books

Cristina-Angela Tohănean

Aventurile detectivilor Dum și Zurla

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

Cuvânt înainte

Dum și Zurla au apărut în viața familiei noastre pe neașteptate, odată cu tema pe care fiul meu cel mare a primit-o la desen, și anume, realizarea și ilustrarea unei povești despre un detectiv și o pisică. Domnului profesor de desen i-a plăcut povestea noastră și a spus că ar fi frumos ca ea să fie publicată. „Mami, de ce nu faci o carte despre Dum și Zurla?”, și-au exprimat entuziasmul Teodor și Dimitrie, invitându-mă să aștern pe hârtie mai multe peripeții ale celor două personaje pe care noi deja le îndrăgisem. „De ce nu?”, mi-am spus și eu, lăsându-mi imaginația să se împletească cu a lor și să dea naștere unor noi întâmplări, surprinzându-mă și pe mine, eu asumându-mi ca rol principal, rolul de psiholog, și nu pe cel de autor. De-a lungul celor douăsprezece capitole am asistat la împletirea celor două roluri, rezultatul fiind mai multe întâmplări inedite care mi-aș dori să contribuie la dezvoltarea personală a cât mai multor cititori.

Le mulțumesc lui Teodor și Dimitrie, care mi-au dat curajul de a crede că această carte va putea atinge și inimile și mințile altor copii.

Vă mulțumesc vouă, micilor cititori, că ați ales să țineți în mână această carte și sper să vă lăsați inspirați de Dum și de Zurla!

Cu drag,
Cristina Tohănean

CAPITOLUL 1

Începutul unei relații neprevăzute

Parcă nimic nu se mai petrece de câteva zile în micul orașel de pe malul Pârâului Verde. Canicula a amorțit orice mișcare și orașul, cu ale sale străzi și clădiri, se întinde inert și leneș sub căldura apăsătoare a zilelor fierbinți de vară. Oameni, animale, gâze, plante, își duc existența de la răsărit la apus într-o lentoare de nedescris.

Nu face excepție nici detectivul Dum care, nu numai de când a venit vara, ci chiar din primăvară, nu a mai avut niciun mister de dezlegat. Situația aceasta îl plictisește și nemulțumește deopotrivă. Ar avea mare nevoie de ceva nou, cât de mic, care să-l anime iarăși. Ce ar putea să facă pentru a simți iarăși acel fior care i se strecoară în inimă ori de câte ori află despre vreun caz nou? Cum ar putea aduce un pic de aventură în viața lui anostă din ultimele luni?

Dum își face curaj și iese pe stradă. E abia ora 10.00 și căldura a început deja să ia în stăpânire asfaltul și clădirile. Nici urmă de oameni sau alte ființe. Ce să mai vorbim de vreun mister? Probabil că și hoții și alte categorii de răufăcători sunt toropiți de căldură și așteaptă toamna pentru a intra în acțiune, se consolează în gând Dum.

Deodată, un mieunat firav pătrunde în urechile moleșite ale lui Dum. La început se gândește că o fi doar imaginația care îi joacă feste, asemeni unei Fata Morgana, dar curând mieunatul devine mai puternic și mai credibil. Așa că Dum se îndreaptă către direcția sunetului și descoperă cu duioșie un ghem de blană neagră, cu doi ochi verzi și plini de licăr. Dum devine parcă hipnotizat de acești ochi, care reprezintă singurul semn de viață din această dimineață de vară, și întinde mâna spre mica ființă neacaparată de căldură. O limbuță roz, la fel de agilă, îl linge pe mână și apoi mica pisică se ridică și, îndemnându-l pe Dum la drum, pornește pe marginea unei clădiri unde umbra oferă un pic de confort. Nedumerit, Dum o urmează fără să se mai gândească câtuși de puțin: se întâmplă totuși ceva în acea zi, în acea vară am putea spune, și asta este suficient. Nu durează mult și mica ființă îl poartă către niște pete albicioase care acoperă asfaltul.

— A, asta era, își spune Dum în minte, îi era foame! Pisicuța noastră își doarește niște lăptic. Dar să-l mănânce mai bine acasă la mine, dintr-o farfurioară curată, în bucătăria mea răcoroasă!

Însă pisica nu se oprește să lingă laptele, ci pornește pe urma petelor care continuă pe o străduță îngustă, alăturată. Parcă cineva, asemenea lui Hansel și Gretel, a picurat drumul cu lapte pentru a nu se rătăci.

Ceva în interiorul lui Dum se trezește la viață: dacă totuși nu e lapte? Dacă avem, în sfârșit, un caz? Așa că Dum scoate repede lupa și analizează petele. E totuși lapte. Dar unde duce el? Cine l-a picurat pe stradă? Dum nu are timp să se gândească prea mult pentru a nu pierde din vedere mica ființă îmbrăcată în blăniță neagră.

În sfârșit, petele se termină în fața unei porți mari de fier. Dum se uită întrebător spre pisicuță. Aceasta îi indică o spărtură în marea bucată de fier ruginit și Dum privește numaidecât: și iată misterul petelor de lapte! La umbra unui stejar rămuros sunt așezate butoiașe pline cu lapte. Dum își amintește știrea care spunea că din pricina caniculei, văcuțele dau mai puțin lapte și asta

Îi afectează pe locuitorii de pe malul Pârâului Verde. Aceștia nu se mai pot bucura de câte o înghețată răcoroasă și aromată. În mintea lui Dum, lucrurile încep să capete o anumită claritate. Nu știe să fie vreo fabrică de lactate în această zonă a orașului și nici vreo lăptărie. Ce caută, așadar, aici tot acest lapte? De unde este el adus?

Dum se apleacă, mângâie pisicuța și îi spune: să mergem la mine acasă!

— Deja e amiază și sunt toropit de căldură. Am nevoie să gândesc la rece pentru a pune la cale un plan pentru diseară. Diseară vom merge la ferma lui Vasilache să vedem dacă reușim să adunăm date noi.

Pisicuța pornește la fel de agilă pe urmele lui Dum până la casa acestuia.

— Uite, eu locuiesc singur aici, spune Dum. Dacă dorești, putem locui împreună. Îți mulțumesc pentru ziua de azi. Simt că, în sfârșit, s-a întâmplat ceva. Dar stai puțin, pentru asta ai nevoie și de un nume! Ce-ai zice să te numești Zurla?

Pisicuța dădu aprobator din cap, se undui pe lângă piciorul lui Dum și mieună plină de înțelegere.

— Stai puțin, se repetă Dum, tu înțelegi ce spun eu?

Un licăr amuzat apăru în ochii verzi ai pisicii și Dum fu convins că Zurla era o pisică specială, alături de care îl așteptau multe aventuri. Și așa începu marea prietenie a celor doi.

CAPITOLUL 2

Primul caz rezolvat

Ferma lui Vasilache era cea mai mare fermă din zonă și reușea să asigure consumul de lapte pentru mai mult de jumătate dintre locuitorii orașului. Vasilache le oferea văcuțelor tot ce aveau nevoie: acestea pășteau nestingerite pe pajiștile abundant irigate și beau apă suficientă din Pârâul Verde, pe malul căruia se și afla ferma. Cu toate acestea, producția de lapte scăzuse îngrijorător. Vasilache era cu atât mai nedumerit, cu cât văcuțele păreau să se întoarcă de la pășune cu ugerul plin de lapte, dar peste noapte laptele dispărea. Vasilache căutase o explicație și singura care îi venise în minte fu căldura copleșitoare de afară: probabil văcuțele se deshidratău peste noapte și acesta era motivul pentru care laptele era atât de puțin. Fusese invitat și la televiziunea locală să dea o explicație pentru lipsa laptelui atât de cerut pentru înghețată în această perioadă. I se luaseră și interviuri care apăruseră în presa locală. Vasilache nu putuse decât să dea neputincios din umeri, să explice că el are grijă la fel de bine ca întotdeauna de văcuțele lui și să le ceară locuitorilor să aibă răbdare până temperatura va reveni la normal.

Dum își aducea aminte perfect acum interviul lui Vasilache și privirea lui neputincioasă și, în același timp, nedumerită. Memoria îi oferea fidelă fiecare detaliu.

Grație Zurlei, Dum avea în sfârșit un mister de dezlegat. Își pregăti geanta de detectiv, își puse haine închise la culoare pentru a nu fi detectat în întuneric și, împreună cu Zurla, porni către ferma lui Vasilache la căderea serii. Zurla era deja camuflată în blănița ei neagră, iar pernuțele ei moi o făceau să pășească neuzită.

După aproximativ o jumătate de oră de mers, cei doi detectivi (Zurla primise și ea acest titlu și își luase rolul în serios) au ajuns la ferma lui Vasilache. Totul era cufundat în beznă. Peste tot domnea o liniște deplină. Cei doi s-au pus cu răbdare la pândă, așteptând curioși să vadă dacă, și ce se va întâmpla. Când erau cât pe ce să se lase păgubași și să creadă că, într-adevăr, canicula era de vină pentru lipsa laptelui, au zărit niște siluete negre intrând chiar pe poarta grajdului în care vacuțele dormeau liniștite. Dum și Zurla le-au urmat cu băgare de seamă și au putut să vadă nestingheriți ce se întâmpla: repede, siluetele s-au împrăștiat și, dovadă că locul le era cunoscut, au luat cu repeziciune aparatele de muls și le-au montat pe ugerul fiecăreia dintre vacuțe. În mai puțin de jumătate de oră, siluetele erau gata să se întoarcă la mașinile lor, dar nu cu mâna goală, ci cărând cu ele canistre cu lapte.

Dum și Zurla au reușit să se pitească în colțul unei camionete și călătoria a început. Într-adevăr, destinația era chiar în spatele porții de fier către care Zurla îl conduse pe Dum în ziua precedentă. Cei doi au sărit la timp din camionetă și au luat-o spre casa lui Dum.

Abia așteptau să se facă dimineața pentru a anunța Poliția și pentru a afla cine și ce erau acele siluete. Din cauza întunericului și a costumelor speciale pe care le purtau, Dum și Zurla nu reușiră să-și dea seama dacă erau oameni sau alte ființe.

Dimineața veni cu greu, ca atunci când aștepti cu nerăbdare un eveniment plăcut. Dum se îmbracă iute, Zurla își linse cu spor blănița, și fură primii la ușa secției de poliție. Doi polițiști măsurau cu pași lenți culoarul, și ei doritori să scape de caniculă, când Dum intră cu repeziciune și îi anunță:

— Domnilor polițiști, am rezolvat misterul laptelui! Trebuie să veniți cu noi de urgență pentru a-i aresta pe făptași!

După ce îl liniștiră pe Dum și îl rugară să le explice încă o dată mai rar, cu mai multe amănunte, porniră cu toții către curtea cu butoiașele de lapte.

Mare le-a fost tuturor surpriza să descopere că făptașii erau chiar membrii Haitei Canis, o haită cunoscută în orașul lor și pentru alte fapte reprobabile. Cu alte ocazii câinii mai furaseră carne, oase, dar ce nevoie aveau acum de lapte? Ei bine, șeful haitei citise pe internet că laptele este foarte hrănitor și face blana frumoasă. Și cum concursul de câini din oraș se apropia, se gândi că nu ar strica să se îmbăieze cu toții zilnic în lapte, mai ales că afară era caniculă și puțină răcorire nu le strica.

Și așa au rezolvat Dum și Zurla primul caz din cariera lor de detectivi asociați. Tot așa au învățat și câinii din Haita Canis că există și alte soluții pentru a avea o blană frumoasă, pentru care încălcarea legii nu era necesară. Aveau timp să se gândească la aceste lucruri, pe răcoare, în lungile luni pe care urmau să le petreacă la închisoare.

CAPITOLUL 3

Misterul din grădina de zarzavat

Se apropia Paștele și orașelul de pe malul Pârâului Verde era cuprins de o mare îngrijorare: iepurii din oraș erau mai sleiți de puteri ca niciodată, ceea ce făcea imposibilă livrarea ouălor și a cadouașelor pentru sărbătoarea mult așteptată. Poate vă întrebați din ce motiv erau sleiți de puteri bieții urechiați. De hibernat nu hibernaseră, maraton de alergare nu fusese organizat în oraș în acea primăvară și nici vreun pericol nu-i pusese pe fugă, fricoși cum se știe că erau. Nuuu! Problema ținea de stomacul urechiaților care ajunseseră lipit de spate de atâta foame: de zile bune nu mai aveau ce să pună nici măcar pe-o măsea. Da, nu țineau nici post, nici cură de slăbire și nici greva foamei nu făceau: pur și simplu morcovii și verzele dispăreau din serele de zarzavat ca prin minune.

Norocul lor erau câteva magazine care salvaseră blana bieților urechiați cu câte un morcov sau câte o varză aduse din alte orașe.

Conducerea orașului se gândea deja ce ar fi de făcut. Bineînțeles că soluția pe termen lung era să afle unde dispăreau legumele, dar asta ar fi putut dura prea mult. Primarul se gândea deja să transporte toți iepurașii în orașele vecine, unde legumele existau din plin, și să împrumute câțiva iepurași sănătoși pentru sărbătoarea Paștelui.

Tot orașul fremăta de neliniște, pe la toate colțurile chestiunea iepurească era pe buzele tuturor.

Bineînțeles că nici Dum și nici Zurla nu erau străini situației.

— Ce facem de data aceasta, Zurla? Își întrebă plin de îngrijorare Dum colega de serviciu.

Dar Zurla continuă să toarcă și codița ei rămase sprijinită pe perna pufoasă pe care Dum i-o pusese la dispoziție din prima zi în care o luase la el acasă. De fiecare dată când Zurla avea o idee, ochii îi sclipeau, urechile i se ridicau și coada i se învârtea jucăușă în aer. De data aceasta Zurla părea cuprinsă de astenia de primăvară.

În lipsă de idei, Dum și Zurla se hotărâră să se plimbe cel puțin pe lângă serele de zarzavat, câteva ore pe zi, în momente diferite ale zilei, doar-doar vor da de vreun indiciu. Pe lângă plimbări, se întrebară ce motiv ar putea avea cineva să fure morcovii și verzele. Se știe că e foarte important să pui întrebările potrivite pentru a primi răspunsurile de care ai nevoie. Așa că Dum și Zurla se întrebară:

— Ce alte animale sau viețuitoare ar putea avea nevoie de morcovi și varză?

— La ce erau folosite aceste legume în afara bucătăriei? Existau oare fabrici care le-ar putea folosi pentru a produce vitamine sau poate creme, săpunuri sau alte produse cosmetice?

— Era oare cineva împotriva cadourilor de Paște și își dorea ca acestea să nu mai ajungă la copii?

Dum și Zurla învârtiră problema pe toate părțile fără să le vină în minte vreun răspuns care să-i ducă spre dezlegarea misterului.

Așa că își continuară perseverenți plimbările prin grădini și pe lângă serele de zarzavat. Și iată că într-o zi perseverența și dorința de a-i ajuta pe ceilalți

Cuprins

Cuvânt înainte · 5

CAPITOLUL 1

Începutul unei relații neprevăzute · 7

CAPITOLUL 2

Primul caz rezolvat · 11

CAPITOLUL 3

Misterul din grădina de zarzavat · 15

CAPITOLUL 4

Comoara de la școală · 21

CAPITOLUL 5

Misterul din bucătăriile oamenilor · 27

CAPITOLUL 6

Uneori e suficientă puțină răbdare pentru a rezolva un caz · 33

CAPITOLUL 7

Cutia bucuriei · 39

CAPITOLUL 8

Când crezi că nu mai poți, de fapt mai poți un pic · 45

CAPITOLUL 9

De ce se usucă florile? · 53

CAPITOLUL 10

Când țânțarul devine armăsar · 59

CAPITOLUL 11

Dum și Zurla salvează olimpiada de informatică · 67

CAPITOLUL 12

Școala de detectivi · 75

